

Kristilla Pīpiķe. „Ventspils dvēsele – jūra.”

Jūra! Tas ir galvenais, ar ko man pirmkārt asociējas Ventspils. No bērna dienām, kopš sevi atminos, man jūra vienmēr bijusi kas īpašs. Omamma dzīvo Rojā – tur tad arī iemīlējos varenajā ūdenī. Bet Ventspils? Man dzimušai un augušai Jelgavā, tā bija tāla, nepazīstama pilsēta. Apmēram 12 gadu vecumā vecāki mani pirmo reizi aizveda uz neparasto Ventspils pludmali. Kāpēc neparasta? Līdz tam biju bijusi tikai Rīgas jūras līča pludmalēs. Ventspilī taču bija pavisam cita jūra! Atklātā – auksta, dzidra, pavisam citā krāsā, pavisam citiem viļņiem... Bet visvairāk no tās reizes palika atmiņā melnās pēdas. It kā smiltis baltas, baltas, bet pie pēdām salīpis kaut kas melns. Tā tas bija tālajos deviņdesmitajos.

Studiju gados no Jelgavnieces kļuvi par Rīdzinieci. Bet sirdī... Sirdī vienmēr bija jūra... Jūras smarža, jūras vējš, jūras varenums vētras laikā... Vai var būt vēl kas nomierinošāks un dziedinošāks? Kopš iemīlēju jūru, sapņoju, ka reiz dzīvošu pie tās. Bet, kad sāku dzīvot Rīgā, tā šķita neiespējamā misija. Domāju - šeit ir mans darbs un mana nākotne, bet sapnis dzīvot pie jūras, paliks tikai sapnis. Taču liktenis bija labvēlīgs - es iepazinos ar Oskaru! Viņš bijā īsts Ventspilnieks – stalts, vēss kurzemnieks, kuram tā vien gribējās pateikt: „Neķer lašus, ķer mani!” Un viņš noķēra! Pavisam nejauši atbrauca uz Jelgavu un atrada sievu.

Uzsākām savu kopdzīvi Rīgā, bet arī Oskaram bija sapnis dzīvot pie jūras. Tikai ļoti konkrēts – tai jābūt dzimtajai Ventspilij. Pāris gadus es spirinājos pretī, bija mazliet bail visu pamest, un uzsākt jaunu dzīvi. Bet nu jau otro gadu šī pilsēta ir mūsu mājas. Šī ir miera un laimes osta mūsu ģimenei. Šobrīd esam lielākie Ventspils patrioti un ar prieku aktīvi piedalāmies pilsētas dzīvē. Bet visvairāk manu sirdi silda jūras tuvums! Mans sapnis ir piepildījies – jūra nu ir tikai nelielas pastaigas attālumā no mājām. Rudens, ziema, vai vasara – ar bērniem dodamies pie jūras. Elpojam pasaulē svaigāko gaisu, spēlējamies ar visskaistākajiem akmentiņiem, baudām saulrietus un vienkārši jūras balsi. Tās šalkoņa ir mūzika manām ausīm... Citreiz aizeju līdz jūrai, ilgi skatos tālumā, un domāju – kā man ir paveicies! Domās saku paldies Dievam, ka satiku Oskaru. Savukārt viņam saku paldies, ka atveda mani uz šejieni. Redzu, ka arī bērni ļoti priecājas par katru pavadīto stundu pie jūras. Vecākais dēliņš, kam ir 4 gadi, man reiz teica: „Mammu, Tu esi jūra”. Toreiz viņam bija tikai 3 gadi, un

viņš jūru asociēja ar sev dārgāko – mammu! Tas ir skaistākais kompliments manā dzīvē, ko vienmēr atcerēšos.

Ventspilī ir daudz kā piesaistoša, bet jūra ir Ventspils dvēsele. Tāpēc man gribas atkārtoties un dzimšanas dienā teikt sava dēliņa vārdiem: „Ventspils, Tu esi jūra”. Un lai tie paliek mani vārdi pilsētai.